

נעמי רון מספרת על יחסים מוזרים עם גבר

הוא גבר צעיר, תל-אביבי, בן 30, גבוה, הופעה נאה, גרוש, עוסק בכיבוי מחשבים.
הסיפור שלו קשור במין, בסוג מסוריים מאוד של מין.
הוא לא נמשך לגברים. לנשים הוא עשוי להישדך, וגם לקיים איתן יחסי-מין. אבל מה שבאמת מדליק אותו זה נעליים של אשה.
הוא מוזהר כעמיר. זאת הפעם הראשונה, לרבריו, שהוא מדבר עם מי שהו על הקטע האפל הזה של חייו.
"אני לא יודע עד כמה המיקרה שלי נדיר, כמה כמוני יש בעולם", הוא אומר. "לא הקרתי את הנושא. מעולם לא יצרתי קשר עם אנשים מסוגי".
סיפר עמיר:
הכיף שלי מצוי בנעלי-אשה. מדובר ביצירת קשר פיסי עם אביזר כלשהו, הסייד לאשה. אצלי זה נעליים. אצל גבר אחר זה יכול להיות חזיה, תחתונים,

מנשק את הנעליים, מכניס את העקב לתוך הפה. יש לילות שאני פשוט ישן עם הנעליים.
כאשר אני מגיע לשיא הטירוף, אני מתחיל לאכול אותן, בחתיכות קטנות. אני נכנס לאקסטזה מינית, ואז אני שורט את עצמי בעקב, ופוצע את עצמי. אני נהנה כאשר אני עושה זאת. מרוב שריטות ופצעים, הגוף שלי מצולק. הגב שלי מצולק ממכות. יש נשים ששמות עליי את הרגל, בנעל, ושורטות לי את הגב. זה כואב, אבל הנאה גוברת על הכאב.
אני מוכן להשקיע כסף רב בנעליים. לפעמים אני מגיע למצב של רעב — אין לי במה לקנות אוכל מפני שהשקעתי את כל הכסף שלי בנעליים.
נגרמת לי הנאה כאשר אשה מבינה שאני קונה את הנעליים שלה במחיר גבוה, זה חלק מההשפלה. אני תמיד סקרן לדעת עד כמה היא תעלה בדרישור תיה הכספיות. אני אוהב את הרגע שבו היא תופסת שהיא יכולה לנצל אותי עד הסוף, בכסף שאתן לה, או בדרישה ש'אעשה בשבילה כל מיני שרותים.
מאוד מושך אותי כאשר לאשה לא איכפת ממני, מהכסף שלי, מהסכום שאוציא על הנעליים שלה, וכל מה שמעניין אותה זה לנצל אותי. מדליק אותי לדעת שיש נשים מאוד אגואיסטיות, שאיכפת להם רק מעצמן.
אני עצמי טיפוס רגיש, אשר כואב כאב של אחרים. בחיי היומיום אני תמיד משתדל לעזור לאנשים. גם לגבני רים, אם כי לנשים במיוחד, כי אליהן יש לי חולשה. להן אני עוזר גם כאשר

"אני מנטישישני!"

גרייניליון. קוראים לזה פטישיזם.
נעלי-עור גבוהות-עקב מדליקות אותי במיוחד, והאמת היא שאני כמעט ולא יכול להתפטר בעניין הזה. אני שורט נשים לפי הנעליים שלהן, ורק סוג זה של נעליים מדליק אותי. מוכן שאני מעדיף שתהיה אשה בתוך הנעליים, רצויה מיהוה שהיא אסתטית בעיניי, כדי שלא תהיה לי רחיה ממנה.
כשאני מגיע למצב של חוסר חמור, כאשר אין לי אפשרות לספק את צרכי בעזרת אשה והנעליים שלה, אני מסתפק בנעליים עצמן, שאותן אני רוכש במחיר גבוה.

ליקוק ונישוק

האיריאל מבחינתי הוא אשה פוק צרכיה. רצוי שהקשר שלי עם הנעליים שלה, קשר המתבטא בליקוק ובנישוק, יהיה בשל רצונה של האשה לראות אותי מושפל. ככה אני נהנה הכי הרבה. עדיף שתהיה התנייה בעניין, שאני אהיה חייב לנשק את הנעליים, שהיא תכריח אותי לעשות רברים.
הנעליים הן בסך-הכל סימפטום לרצון הכללי שלי לשרת אשה. בחיי היומיום אני מעדיף שהבוס שלי תהיה אשה. במחורונה עברתי עם בוס-גנבר, ושנאתי לא רגע, כאשר הייתי צריך לקבל ממנו הוראות.
אני לומר כיום לרוקטורט, ונחשב כגאון בתחום מסויים, הקשור לביולוגיה גיה. למרות זאת, במקביל למחקרים מדעיים שעליהם עברתי באוניברסיטה, נהגתי לשמש בשעות-הערב כעוזר-בית. היתה לי הנאה לשרת. עברתי תמיד אצל נשים בוררות. גילן אף פעם לא היה חשוב. הקשר נוצר אחרי שהן פירסמו מודעה שהן מחפשות עוזרת-בית.

* מקור הסילה פמיש בפורטוגליה.
FEITICO — מיקסום הפורטוגליזם וחנו עם ה-לחצים שנוערצו על-ידי הפראיס' במושבותיהם.

הן הופתעו לראות אותי. היו שאמרו שאני לא נראה מתאים לעבודה הזאת, מכיוון שאני נראה קצת עדין, יותר טיפוס של איש-ספר. אבל הצלחתי לשכנע אותן לקבל אותי לעבודה בעזרת השכר הנמוך שביקשתי. בתקופה שבה עזרת לקחה 12 שקלים לשעה, נהגתי לבקש שישה שקלים.
היו כמה נשים שהבינו את הצורך שלי לשרת, ובסופו של דבר מצאתי את עצמי משלם להן עבור הזכות לשרת אותן ולנקות להן את הבית. הגעתי למצב שבו נוצר קשר ביני לבין נשים, שאליהן הייתי חייב לבוא יום-יום ולנשקן.
כן, הן ניצלו אותי, אבל אני רציתי שהן תנצלנה אותי. יותר מזה, ככל שהן ניצלו אותי יותר, איפשרתי להן לנצל אותי עוד ועוד. היו מצבים שבהם הייתי

"נעלי-עור גבוהות-עקב מדליקות אותי במיוחד, והאמת היא שאני כמעט ולא יכול להתפטר בעניין הזה..."

זה היה כרוך בכאב פיסי, נהגתי עוד יותר. אבל, שלא כמו בנושא ההשפלות, כאן, בנושא הכאב, הצבתי גבולות, כדי שלא להגיע למצב שבו אפגע גופנית. באותה תקופה, לפני שלוש שנים, שימשתי גם כרוגמן-צילום, ופחתי כל הזמן שהעניינים שהיא עינתה אותי — היא נהגה לבעוט בי — יגרמו לי נזק לפנים.
ברור-כלל לא קיימתי יחסי-מין עם הנשים שכבתיהן עברתי. לא רציתי, וזה בכלל לא היה העניין. העניין היה סאריים מצידן ומאזוכים מצדני. היו נשים שדווקא רצו לשלב מין בעניין, ואז הן הציבו אותי בפוזיציה כזו, שבה יכולתי לגרום להן את מירב הנאה. לא היתה לי מזה הנאה מינית, רק הנאה מעצם הידיעה שאני משרת אותן מבחינה מינית.
הן נהגו לספר עליי לחברות שלהן.

מים, בידיים, בלי כלי-ניקוי, קירצפתי רצפות כסמרטוט, כלי המקל. היתה אחת שהשתמשה בי בתור כיסא, במשך שבוע וחצי. היא פשוט היתה יושבת עליי. יצאתי מהקטע-זהו כמעט פגוע פיסיית בגב.
אותה אשה היתה רוכבת עליי בבית במשך תקופה די ארוכה. קשה לי לשחזר את זה, קשה לי גם לרבר על זה. או לא חשבתי על הסיכון הפיסי. היום אני רואה בזה סיכון של ממש.
ההשפלה גרמה לי עוגב. היא היתה רוצה להגיע למיטבה, למשל, היתה ר"כבת לי על הגב, ואני הייתי הולך על ארבע.
הייתי אז בתקופה של חופש מהאוניברסיטה, ואחרי שהייתי גומר לנקות את הבית, הייתי נשאר אצלה שעות רבות, ונענה לכל דרישה שלה. כאשר

היו שהעבירו אותי מאחת לשניה, ואחת אפילו מכרה אותי לאשה אחרת. זו היתה אשה שאצלה נהגתי לשהות מדי ערב, וגם לשלם לה עבור השרותים שנתתי לה. בשלב כלשהו, כתוצאה משיקול כלכלי, היא העבירה אותי לאשה אחרת, וקיבלה סכום כסף — אני לא יודע כמה — תמורתני. אני משער שזה היה סכום גבוה למדי, מכיוון שמדובר בשתי נשים עשירות. המוכרת גרה בשיכון-בכיל, והקונה גרה ברמת-השרון.

נעליים ומגפיים

בלי קשר לסטייה הזאת שלי, היו לי קשרים רבים מאוד עם נשים, וקיימתי יחסי-מין גורמליים לחלוטין,

לא כלי-כך נוח לי לעשות זאת. גיליתי את הסטייה הזאת כשהייתי בן 11. הייתי עם הוריי בשליחות באנג'ליה. למדתי בפנימיה, והמורות שם נהגו להכות את התלמידים על האצבעות, כעונש על התרשלות בלימודים או על שובבות.
גיליתי שאני נהנה כאשר המורה מכה אותי, והשתדלתי להתרשל כמה שיותר, כדי לקבל עוד מכות. החברים שלי, לעומת זאת, שנאו את המכות האלה. הם התארגנו למרד נגד המורות, במחאה על המכות. אני הייתי המנהיג, אבל ההתנגדות שלי היתה מזוייפת. תפסתי אז באינטסינקט שאסור שי משהו יחוש בהנאה שלי מהמכות. ההתארגנות, אגב, לא עזרה, והמשיכו להרביץ לנו. לפי דעתי, כולנו יצאנו קצת רפוקים מהפנימיה הזאת. היינו מאוד חכמים, אבל הלכנו לביוון של נוער פאנקיסטי, השתוללנו, צרכנו סמים מגיל 15.

העניין התחיל לנקר בי, והתחלתי לקנות כל מיני עיתונים על הנושא. יש באנגליה שבועונים כרומו, בסינגון של פלייבוי, המוקרשים לסיפורים על עבדות, עם צילומים מבויימים.
התחלתי לתפוש שמשוה לא בסדר אצלי, שאני צריך להסתיר את זה. בבית-הספר התיכון — זה כבר היה בארץ — גנבתי מאחת הלכות את זוג הנעליים שלה, כשהיא הלכה לשיעור התעמלות. ידעתי באופן מאוד טיבבי, כמו שידועים מה לעשות ביחסי-מין, מה לעשות איתן. אחרי השימוש החיזיתי לה את הנעליים מבלי שהיא הרגישה.
השנים הראשונות בצבא היו בשבי-לי ממש טיט. הייתי תקוע שם, הפנטיזיות היו מנקרבות בי, ולא יכולתי להגיש שום תובנה. האירוע החשוב לגביי היה כאשר מוניתית להיות מפקד של יחידת-קשר. היתה שם חיילת, שנתקף היותי המפקד שלה הייתי אמור לעשות לה את החיים השיניים והלשון את הליכוד מיני משימות ותפקידים. אבל במקום זה עשיתי בעצמי רברים שהיא היתה